

Átmatattva je ve všech stejná

→ *Promluva Satja Sáí Báby z 21. října 2003* ←

*Ó, bláhevý člověče! Proč hledáš Boha tu a tam,
zatímco On je nejvíce ve tvém nitru?
Obrát svůj pohled dovnitř a nalezněš ho tam.*

(báseň v telugu)

Vtělení lásky!

Jste pod vlivem mylného dojmu, že Bůh je od vás oddělený. Abyste uzřeli Boha, následujete různé cesty, jako jsou *džapa, dhjána, bhadžany* a podobně. Nemůžete ho nalézt, dokud si budete myslet, že Bůh je přítomný někde jinde. On se nachází ve vás. Usilujte o dosažení vnitřního principu božství.

Dvacátého října 1940 se cestou do školy po návratu z Hampi ztratila sponka Bábova límce a nebyla k nalezení. Sponka symbolizovala světská přání. Tuto sponku mi daroval Nárájana Rádžu, tehdejší radní města Bellary. Radní nás vzal do chrámu Virúpákši v Hampi. Když jsme přišli k chrámu, Sésama Rádžu (Svámího starší bratr) mě požádal, abych pohlídal jejich věci, zatímco oni šli dovnitř na *daršan* místního božstva. Souhlasil jsem a zůstal venku. Oni odešli do chrámu.

Ke svému naprostému úžasu mne našli stojícího uvnitř svatyně na místě Pána Virúpákši. Sésama Rádžu nemohl uvěřit svým očím. Řekl si: „Proč přišel sem, když jsem mu výslovně řekl, aby zůstal venku a postaral se o naše věci?“ Pomyslel si, že je ode mne nesprávné vstupovat do svatyně. Vyšel okamžitě z chrámu ven, aby mne našel u vchodu! Šel znovu dovnitř a viděl mne i tam! Stále pochyboval. Požádal svoji ženu: „Jdi ven a pohlídej Satju. Nedovol mu, aby kamkoliv šel. Já zatím půjdu dovnitř a podívám se, je-li ještě ve svatyni.“ Udělala, oč ji požádal. Uviděl znovu usmívajícího se Satju, stojícího v sanctum sanctorum. Divil se, je-li to sen, pouhá halucinace nebo skutečnost.

Tehdy bylo v módě nošení sponky k límečku. Nárájana Rádžu mi jednu sponku daroval s přáním, abych si ho vždy připomínal. Poté, co jsme se vrátili z Hampi do Uravakondy, mi sponka upadla, když jsem šel do školy a v jedné ruce držel knihy. Nedala se nalézt. Její ztráta se mne ale nedotýkala. Přesto jsem se tvářil, jakobych ji znepokojeně hledal. Někteří chlapci, jdoucí za mnou, se ptali: „Rádžu, co to hledáš?“ Vysvětlil jsem jim, že jsem ztratil sponku k límci. Začali ji všude také hledat. Zasmál jsem se a poznamenal: „Jdete se do školy učit. Proč se trápíte kvůli sponce? Nestarejte se o ni.“ Odpověděli: „Vypadalo to tak hezky, když jsi ji nosil.“

Jeden z těch hochů utíkal do domu Sésamy Rádžua. Sésama a Nárájana Rádžu zrovna diskutovali o tom, co by se dalo z mého tajemného chování usoudit. Když jim ten chlapec oznámil, co se děje, oba pospíchali za mnou. Nárájana Rádžu mne vzal láskyplně kolem ramen a dotázal se: „Můj drahý, co to hledáš?“ Odpověděl jsem: „Cosi zkoumám.“ Pochopil, že v mé odpovědi je nějaký vnitřní smysl. Řekl: „Rádžu, jak můžeš zkoumat to, co neznáš?“ Vysvětlil jsem mu, že jsem ztratil sponku k límečku, kterou mi dal. Opáčil: „Dám ti deset takových sponek. Nestarej se o ně. Pojď, půjdeme domů.“

*Ten den byl dnem změny.
Spojení se světskými pouty odešlo v podobě spony,
pouť do Hampi sloužila stejnému účelu také.
Bábá opustil domov se slovy,
že májá ho již nemůže déle svazovat.*

(píseň v telugu)

Člověk má dva typy přání: jedna jsou světská a druhá duchovní. Říká se, že světské vzdělávání je pro život zde, zatímco duchovní poznání je pro život poté. Člověk přesto přikládá důležitost jen světskému vzdělávání. Stále vyhledává světské radosti. Mne však takové radosti nezajímají. Vysvětlil jsem Nárájana Rádžuovi, že pouto světských vazeb bylo ztraceno v podobě sponky k límci. Když se o této příhodě dověděl výběřčí daní Hanumanta Ráo, přijel v autě a řekl mi: „Rádžu, co hledáš? Pojď prosím se mnou. Dám ti to, co chceš.“ Velice mě miloval. Vysvětlil jsem mu, že nehledám nic. Lidé kolem mne se zeptali: „Hledáš Boha?“ Odpověděl jsem: „Není potřeba hledat Boha, neboť On je všude. Nehledám ani obyčejnou věc, jako je sponka k límci.“

Nato mě vzali do domu pana H. S. Ramana, který byl učitelem angličtiny. Zeptali se mne: „Co chceš? Je to sponka nebo Bůh?“ Odpověděl jsem: „Já nepotřebuji sponku. Mohu dostat jakékoli množství sponek, neboť všechno

je v mých rukou. Myslíte si, že hledám Boha? On je všude. Nepotřebuji ho hledat.“ Nárájana Rádžu se zeptal: „Kde je Bůh? Můžeme ho vidět?“ Dříve jsem mu daroval prsten. Z jeho prstu zmizel a objevil se na mém. Strnul. Zeptal se mě: „Jak se to stalo?“ Odpověděl jsem: „Já mohu udělat všechno. V mých rukou je všechno.“ (Svámí vytvořil zakroužením ruky stejný prsten, jaký dal Nárájana Rádžuovi. Zdvihl prsten vzhůru a ukázal jej shromáždění.)

Při sledování této události Sésama Rádžu žasnul. Vzdal se představy, že je mým starším bratrem. Se slzami štěstí a pokání se zeptal: „Můj milý, ty jsi vševědoucí, všechno je ve tvé dlani. Co tedy hledáš?“ Ani já jsem ho neoslovil jako bratra. Řekl jsem mu, že již nejsem spoutaný pozemským vztahem.

Držel jsem ruku Nárájana Rádžu a zeptal se: „Co je to?“ Řekl: „Moje ruka.“ Vzal jsem z jeho kapsičky pero a zeptal se: „Co je toto?“ „To je moje pero,“ odpověděl. „Říkáš – toto je moje ruka, moje pero, moje tělo, moje mysl, moje smysly, a tak dále. Slovo „můj“ označuje, že ty jsi ode všeho odlišný. Kdo tedy jsi?“, tázal jsem se ho. Nato začali všichni přemýšlet: „Ano, co Rádžu říká, je správné. Říkáme – toto je moje a tamto je moje, ale nevíme, kdo jsme my.“ Všichni ztichli. Uznali, že svoji skutečnou totožnost neznají. Řekl jsem jim, že jsem sestoupil v lidské podobě pouze proto, aby si lidé uvědomili svoji pravou identitu.

Je to oko, které vidí a mysl, která myslí. (Bhagaván ukázal prsten a kapesník a pokračoval.) Vaše oči mohou vidět prsten a kapesník. Na jakém základě můžete toto nazývat prstenem? A podobně – co způsobuje, že tomuto říkáte kapesník? Říkáte, že mysl je základem všeho. Co je to mysl? Komu patří? Nevíte to. To, o čem si myslíte, že znáte a ve skutečnosti neznáte, je vaše pravé Já. Usilujte o jeho uvědomění.

Od toho dne mne začalo navštěvovat mnoho hledajících pravdy. Říkávali: „Rádžu, to, co říkáš, je správné. Jak si ale uvědomíme svoji pravou totožnost?“ Lidé citují ze svatých písem a mluví o vysoké filozofii, ale neznají jejich pravý smysl. „Říkáte – toto je můj prsten, moje tělo, můj kapesník a tak dále. Kdo jste tedy vy?“ zeptal jsem se jich. Neměli odpověď. Nato jsem začal vysvětlovat: „Jsou dva důležité aspekty, které byste měli vzít v úvahu – jeden je *dršjam* (pozorované) a druhý je *drašta* (pozorovatel). *Jad dršjam tan nášjam* (vše, co je pozorované, je odsouzené k zániku). Cokoli tedy vidíte, je jen klam. Vy jste *drašta* – to je vaše pravá totožnost.“

Učitel angličtiny H. S. Ramana byl ctnostnou osobou. Jeho dům stál po cestě do školy a on sedával na přední verandě svého domu. Jakmile mne uviděl, zavolal „Rádžu,“ pozval mne domů a nabídl mi kávu a zákusek. Mne ale tyto světské

věci nezajímaly. Dříve jsem ho oslovoval: „Pane.“ Od toho dne však světský vztah učitel-žák mezi námi zanikl. Říkal jsem mu, že vše, co je pozorováno okem, je pouhé *dršjam*, které je pomíjivé a že člověk musí jít za ně a hledat *draštu*. Ať jsem od toho dne šel kamkoli a s kýmkoli se setkal, učil jsem tyto nejvyšší principy.

Jednoho dne zavolał Ramana Sěšamu Rádžu a řekl mu: „Sěšamo Rádžu, nesužuj se příliš snahou porozumět Satjovu chování. Tento chlapec se dobírá větších a větších hlubin tajemství života. Pro nikoho není možné pochopit jeho pravou přirozenost. Počkejme nějaký čas a uvidíme.“ S těmito slovy mne zval do svého domu, nabízel mi s velkou láskou zákusky, kávu, jídlo, a tak dále.

Ubohý muž! Neuvědomoval si, že já jsem se nikdy o tyto světské záležitosti nezajímal. Žádné z těchto potravin jsem se nedotkl. Z mého hlediska to byly všechno světské věci, podléhající neustálé změně. Nikdy nebyly trvalé. Vysvětlil jsem mu: „Přinesl jsi mi tuto *upmu*. Nakolik je ona hmota skutečná? Dokud ji někdo nesní. Co se s tím stane po jídle? Nikdo už její tvar neuvidí. Prostě zmizí. Vy všichni považujete tyto neskutečné světské věci za skutečné.“

Začal jsem je tedy učit vyšší védské principy. H. S. Ramana byl mým poznáním védských principů ohromený. Do té doby mne oslovoval „Rádžu, Rádžu!“ Od té chvíle mi začal říkat „Gurudží!“ Držel mi nohy a prosíval mne: „Gurudží, přijď do mého domu, prosím.“ Ti, kteří byly svědky této události byli udivení, že starý muž, učitel, uctívá nohy mladého chlapce, svého studenta. Poté Ramana přede všemi prohlásil: „Přijde ale čas, kdy k jeho nohám padne celý svět, nejenom já.“

Ti, kteří se při té příležitosti shromáždili, byli všichni vlivní lidé, s vysokým postavením ve společnosti. Mezi nimi i soused, jménem Rámanárájana Šástri, který byl astrologem. Zavolali ho dovnitř a on ocenil všechny hluboké životní pravdy, které jsem jim vysvětloval. Šrí Šástri byl udivený mou znalostí véd v tak mladém věku a ronil slzy radosti. Jedna či dvě krůpěje slz dopadly na moje nohy.

Od té doby mi všichni v Uravakondě začali říkat Satja Sái Bábá. Řekl jsem jim, že jsem přišel proto, abych odhalil pravdu. Někteří, neschopní porozumět plné pravdě o mnou předložených odhaleních, se ptali: „Jak můžeš potvrdit, že jsi Sái Bábá?“ Vzal jsem do ruky jen několik květů a hodil je na zem. A hle! Květiny se samy uspořádaly do nápisu v telugštině: Satja Sái Bábá. Při pohledu na tento zázrak byli ohromení a oněměli úžasem. Pak začali všichni zpívat: „Satja Sái Bábá kí džej!“ Upozornil jsem je, že jméno mi přisuzují oni sami a ve skutečnosti vůbec žádné jméno nemám!

Oznámil jsem to takto:

*Vězte, že ve skutečnosti jsem Sáí,
odložte světské vztahy,
vzdejte se úsilí mne omezovat,
světská pouta mne nemohou již více poutat,
nikdo, ať jakkoli mocný, mne nemůže držet.*

(báseň v telugu)

Vstal jsem a odcházel. Všichni, kteří se tak shromáždili, včetně Ramany a Šástriho, mě chtěli následovat. Poradil jsem jim, aby za mnou nešli, ale aby usilovali o introspekci a duševní proměnu. Jelikož nejsem tělo, nikdo mě nemůže zadržet. Proto jsem je nabádal, aby následovali mé ideály. Jedině tak mohou poznat moji pravou přirozenost.

V nekonečném prostoru vesmíru je vše od nejmenšího atomu až po nejmohutnější objekt prostoupeno *átmickou* realitou. Ta se jeví jako nejmenší z malých a nejmohutnější z mohutných. Princip jednoty, pronikající mikrokosmem i makrokosmem, je základní skutečnost, po které byste se měli dotazovat. Proto Ramana Maharši říkával: „Ptejte se, kdo ve skutečnosti jste.“

Vy nejste samostatná bytost. Jste tři v jedné:

*Ten, kdo si myslíte, že jste (tělo),
ten, o kom si ostatní myslí, že jste (mysl)
a ten, kdo jste skutečně (átman).*

Átman je známý jako svědomí a o tělu, skládajícím se ze smyslů, se mluví jako o vědomém. *Čaitanja* (vědomí), přítomné ve všem, překračuje smysly. Přesto je ještě další princip, který je za vědomím. Nazývá se *nadvědomí*.

Dříve zde příliš mnoho lidí nevědělo, kdo je Sáí Bábá. Mysleli si, že je to muslimský světec. Při mém prvním návratu do Puttaparti, kdy jsem oznámil, že jsem Sáí Bábá, si lidé mysleli, že jsem přijal muslimské jméno. Mne ale nemůže nikdo spojovat s určitým náboženstvím, jako je hinduismus či islám.

*Višnuisté říkají, že Pán Višnu je nejvyšší,
zatímco šivaisté prohlašují, že Pán Šiva je nejvyšší ze všech.
Oddaní Ganapatiho tvrdí, že nejvyšší je Ganapati.*

Vzdělání říkájí o bohyni Sáradě, že je nejvyšší.
Uctívači Šakti vyhlásují, že nejvyšší je bohyně Šakti.
Mí oddaní říkájí, že největší jsem já.
Někteří jiní tvrdí, že všichni jsou jedno.
Lidé mohou mluvit na základě svých pocitů,
ale v pravdě je Bůh jen jeden a vše ostatní jsou jména.

(báseň v telugu)

Různí lidé mohou přisuzovat *átmické* skutečnosti různá jména a mohou se jí pokoušet definovat různými způsoby. Ale *átmatattva* jako základ je jedna a tatáž. Tato pravda by měla být vysvětlována lidem srozumitelným jazykem. V dálce si můžete povšimnout nějakých budov. V přední části domu naleznete verandu, pak obývací pokoj a kuchyň. Potom je tam koupelna a toaleta. Pro různé funkce jsou tedy různá jména. Jak tato jména místnosti získaly? Je to jen proto, že za rozdílným účelem jsou oddělené zdmi. Jsou ale všechny součástí stejného domu.

Podobně mají rozdílní lidé různá jména a všichni si vybudovali rozmanité vztahy s lidmi – jsou matkou, otcem, bratrem, atd. Jak jste získali tyto vztahy? Vše je z vašeho úsilí. Odstraňte tyto bariéry. To, co zbude, je nekonečný prostor jednoty. Jeden člověk hovoří o božství jako o *átmanu*, někdo jiný jako o *brahmanu* a třetí je nazývá Višnu. Jsou to jen jména, připisovaná lidskou bytostí nepojmenovatelnému, beztvarému božství bez vlastností. *Brahmatattva* je z těch, kterým není možné připsat jméno.

Odkud pochází *brahma*? Na *átmické* vědomí, pronikající každou živou bytostí se odkazuje jako na *brahma*. Když je individualizované, říká se mu vědomí. Také se nazývá *džíva*. *Átmatattva*, vložená do těla, se stává jedincem. Jedinec, *átman* a vědomí – všichni tři jsou jedno a totéž. Lidé si myslí, že jsou různí, protože mají odlišná jména. Odložte jména. V každém jednotlivci je jen jedna *átmatattva*. Nemá tvar. Přijímá různé podoby tím, že se spojí s různými jedinci.

Předpokládejme, že tento předmět (ukazuje kapesník) pojmenujete *átman*. V běžné řeči je to kapesník. Když se však na něj podíváte z duchovního hlediska, je to nějaký předmět. Nazývám jej nití. Jindy jej nazvu bavlnou. Ať mu říkáme kapesník, nit nebo bavlna, mluvíme jen o jednom předmětu. Jsou mu dávaná jen různá jména. Vezměte například jména Rámy a Kršny. Ráma se nenarodil s určitým jménem. Jako Ráma byl pojmenovaný po svém narození. Podobně je to se jménem Kršny. Poněvadž byl vtělením blaženosti, odkazuje se na něj jako na Kršnu. *Ákaršati iti Kršna* (protože přitahuje, je Kršnou). Stejný princip *ánandy* přijal různá jména.

Tento jediný princip *ánandy* je:

*Brahmánandam, parama sukhadam, kévalam džňánamúrťim,
dvandvátítam, gagana sadršam, tattvamasjádi lakšjam,
ékam, nitjam, vimalam, ačalam,
sarvadhí sákšibhútam, bhávátítam, trigunarahitam*

(Bůh je vtělením nejvyšší blaženosti, je absolutním poznáním, jediným bez druhého, mimo dvojici protikladů, všeobsahující a všeprostupující jako nebesa, je cílem, označeným *mahávákjou tattvamasí*, je věčný, čistý, neměnný, je svědkem všech funkcí intelektu, mimo veškeré duševní stavy a tři *guny* – *sattvu, radžas a tamas* [tři vlastnosti – čistoty nebo vyrovnanosti, vášně nebo činnosti a lenosti či otupělosti].)

Božství nemá vlastnosti. Jak mu může někdo dávat jméno? Přestože tomuto principu není možné nějaké jméno přisoudit, nazývají jej *átman*. Tato *átma-tattva* proniká každým jednotlivcem. Nemá určitou podobu. Když jsem toto vysvětloval, řekl jsem, že jsem přišel jen proto, aby si tento princip uvědomili.

Nato Séšama Rádžu položil důležitou otázku. On byl telugským *panditem*. Jestliže položil otázku, měla určitou váhu. Tázał se: „Kdo jsi?“ Odpověděl jsem: „Jestliže mne nazýváš Satjou, jsem Satja. Jestliže o mne hovoříš jako o svém bratrovi, jsem tvůj bratr. Jestliže mi říkáš student, jsem student. Ať na mne odkazuješ jakýmkoli jménem a podobou, onu podobu a jméno přijímám. Pravdu si není nikdo schopný uvědomit. Se mnou nemá nikdo žádný vztah. Zavolejte mne jakýmkoli jménem, odpovím vám. Jestliže mne nazvete „Sái,“ odpovím. Řeknete-li mi „Bábo,“ ozvu se. Ať mne pojmenujete jakkoliv, je to mé jméno. Všechna tato jména jsou jen jména, jež jsou mi připisována. Přišel jsem, abyste si tuto pravdu uvědomili.“

Ve třídě jsme seděli v lavici tři – já uprostřed, obklopený z každé strany Raméšem a Suréšem. Byli velice mladí. Jeden měl osm let, druhý devět a mně bylo osm a půl. Raméš a Suréš se neučili dobře. Kdykoli se jich učitelé na něco ptali, dávali odpovědi, které jsem jim napovídal. Jednou přišla doba státních zkoušek. Čísla našich sedaček ve zkušební hale podle seznamu byla tak uspořádaná, že jsme museli sedět odděleně, jeden od druhého dost daleko. Nebylo možné, aby ode mne dostali nějakou pomoc. Hodně se báli. Dodával jsem jim odvalu slovy: „Nemusíte napsat nic. Jen se účastněte zkoušky. Já se postarám o zbytek.“

Za několik minut jsem vyplnil svůj papír s otázkami. Vzal jsem si od dozoru o několik papírů víc a napsal jsem odpovědi Raméšovým a potom Suréšovým rukopisem. Na každý list jsem napsal také jejich jména. Když zazvonil závěrečný zvon, všichni studenti vstali. Tiše jsem položil všechny tři listy na stůl zkoušejícího. Když byly oznámeny výsledky, nejlepší známku jsme dostali jen my tři. Učitelé byli překvapeni, jak mohl Suréš a Raméš dostat nejlepší známku.

Učitel matematiky, Thirumál Ráo, si nás všechny tři zavolal. Zeptal se Raméše a Suréše, zda psali odpovědi oni sami. Předtím jsem Raméše a Suréše varoval, aby za žádných okolností pravdu neodhalovali. Řekl jsem jim: „Jestliže se vás na cokoli zeptají, řekněte jim, že jste si odpovědi pamatovali, ale teď už jste je zapoměli. Budete-li se držet mých instrukcí, já jsem váš a vy jste mí.“ Mé žádosti vyhověli a uvedli Thirumál Ráoovi, že odpovědi napsali oni sami. Nevznikla žádná pochybnost. Nemohli ode mne opisovat, neboť jsme seděli každý zvlášť. Odpovědi byly jejich rukopisem. Místní lidé byli nadšení. Vyšli ve velkém průvodu a nesli nás na ramenou.

Byl jeden obchodník, jménem Kotte Subbanna. Nějak se dozvěděl, že skládám výborné verše. Jednoho dne za mnou přišel a požádal: „Rádžu, mám ve skladech nový lék, jménem Bala bháskara. Napiš prosím píseň o účinnosti tohoto léku, která by mohla sloužit jako inzerát. Dám ti, co budeš chtít. Zaplatím ti cokoli.“ Odpověděl jsem: „Nejsem tu proto, abych poezii prodával. Dejte mi nějaké podrobnosti o léku. Píseň vám určitě složím.“ A složil jsem následující:

*Zde je! Zde je! Ó, děti, pojdte, pojdte!
Zde je lék Bala bháskara,
ať je to žaludeční nevolnost nebo oteklá noha,
bolest kloubu nebo nadýmání,
jakákoliv choroba, známá či neznámá,
vezměte Bala bháskararu na okamžité vyléčení!
Přejete-li si vědět, kde je k dostání,
zde je obchod Kotte Subbanny,
v tomto obchodě ji můžete získat.
Pojďte sem, chlapci! Pojďte sem!
Je to vynikající posilující nápoj,
připravený lékařem Gópáláčárjou,
pojdte sem, chlapci, pojdte sem!*

(píseň v telugu)

Tuto píseň se naučilo deset dětí, které se procházely s plakáty a zpívali ji po ulicích. Každý se o léku dozvěděl a zásoby byly za chvíli prodané. Kotte Subbanna se stal velmi populárním. Jeho radost neznala hranic. Přinesl mi pár šatů, ušitých pro mne jako výraz vděčnosti, ale já jsem je odmítl přijmout.

Potom byl přeložen náš ředitel školy, pan Lakšmípati Šástri. Všem studentům to bylo líto. Séšama Rádžu byl také přeložen z Uravakondy do Kamalapuram. Měl jsem tedy Uravakondy opustit. Raméš a Suréš byli ke mně velmi připoutaní. Taková intenzivní láska nebývá ani mezi rodiči a dětmi. Když jsem Uravakondy opouštěl, ostatní děti ve škole byly k neutišení. Raméš a Suréš neplakali, ale nemohli oddělení ode mne snést.

Tehdy jsem byl velmi mladý a musel jsem poslouchat příkazy Séšamy Rádžua. Nastoupil jsem tedy do autobusu a odjel z Uravakondy. Raméš, naprosto sklíččený, padl do studny a utonul. Druhý hoch opakoval: „Rádžu, Rádžu, Rádžu“ a nakonec se zbláznil. Vozili ho po několika nemocnicích pro choromyslné, ale neuzdravil se. Nakonec přišel jeho otec za mnou a prosil: „Suréš se uzdraví, jestliže tě alespoň jednou uvidí. Pojď ho prosím navštívit.“ Šel jsem za ním do nemocnice. Stále opakoval: „Rádžu, Rádžu, Rádžu.“ Když mne uviděl, rozplakal se a vydechl naposledy.

Později se Raméš a Suréš narodili jako dva psi a jeden úředník z Bengalúru mi je přivezl. Bývali se mnou, když jsem bydlel ve Starém mandíru. Dostali jména Jack a Jill. Jednoho dne přijela Maharání z Majsúru na můj *daršan*. Byla to velká oddaná a pravověrná žena. Vždy si udržovala od ostatních odstup. Nedotkla by se ničeho, čeho se dotkli jiní. Byla tak pravověrná, že trvala i na tom, aby byla kráva omytá, ještě než bude podojená. Jelikož neexistovala do Puttaparti pořádná cesta, vystoupila z vozu v Karnatanagepalli a do Starého mandíru zbytek vzdálenosti ušla. Jak šla? Ona nechtěla vstoupit na cestu, používanou ostatními. Proto si sebou brala čtyři dřevěná prkna. Šla po prknech a tak dosáhla *mandíru*.

Maharání se rozhodla, že zůstane na noc v *mandíru*. Řidič se navečeřel a vrátil se do Karnatanagepalli, kde bylo zaparkované auto. Během noci přišel silný déšť. Řidič spal v autě a pod autem vedle kola spal Jack. Příští ráno řidič nastartoval auto, nevěděl, že pod ním Jack spí. Kolo auta přejelo Jackovi záda a zlomilo mu páteř. Jack se přeplazil přes řeku a celou dobu skučel. Pradlák jménem Subbanna, který se dnem i nocí staral o Starý mandir, přiběhl za mnou a volal: „Svámí, Jack měl asi nehodu. Přichází a skučí bolestí.“ Vyšel jsem ven. Jack se připlazil ke mně, hlasitě skučel, padl k mým nohám a vydechl naposledy. Byl pohřben za Starým mandírem. Když odešel Jack, Jill přestala žrát a za několik dnů pošla. Byla pohřbena vedle Jacka. Tímto způsobem konali Raméš a Suréš

pokání, aby mohli být stále se mnou. Po smrti se narodili jako psi, aby mohli být se mnou.

Během dětství jsem složil různé písně s hlubokým významem a jejich zpěvem jsem dával radost vesničanům. Jednoho dne za mnou přišel vedoucí komunistické strany z Bukkapatnam, jménem Nárájana Reddy, s požadavkem, abych složil několik písní, které by inspirovaly naše bojovníky za svobodu. Na pódiu byla položená panenka v kolébce. Proto jsem složil píseň v podobě ukolébavky.

*Neplakej, mé dítě, neplakej, budeš-li plakat,
nebudou tě nazývat chrabrým synem Bháratu.
Jdi spát, mé dítě, jdi spát.
Bojíš se, protože hrozný Hitler
napadl nepřemožitelné Rusko?
Jdi spát, mé dítě, jdi spát.
Neplakej, mé dítě, neplakej, neboť Rudá armáda
pochoduje pod Stalinem a skončí s Hitlerem.
Proč pláčeš, mé dítě?
Proto, že země trpí pod cizí vládou?
Neplakej, mé dítě, neplakej,
Všichni lidé země se sjednotí a získají svobodu,
Jdi spát, mé dítě, jdi spát.*

(píseň v telugu)

Vesničané poslouchali píseň s uznáním a překvapením. Mnozí se divili, jak se tak mladý chlapec Satjanárájana Rádžu dozvěděl o Hitlerovi a Stalinovi. Lidé v této oblasti je neznali. Píseň byla vytištěná na papír a rozdáváná po vesnicích. Začali za mnou přicházet lidé z jiných politických stran s žádostmi, abych napsal písně i pro ně. Séšama Rádžu mne plísnil, že bych se neměl míchat do politických záležitostí. Odpověděl jsem mu: „Já nemám co dočinění s politickými stranami. Nepatřím k žádné straně. Všechny strany jsou mé. Já patřím všem.“

Píseň se stala ve vesnici velice populární. Přinesli pro mne několik kalhoty, košile a ručníky. Odmítl jsem je ale přijmout. Rozdal jsem je okamžitě v přítomnosti dárců jiným dětem. Řekl jsem jim: „Složil jsem píseň, abych vás povzbudil, ne pro nějaký peněžní zisk.“ Od toho dne jsem takové písně skládat přestal. Dnes neskládám ani *bhadžany*. Nepíšu žádné články, ani pro Sanátana sárathi ne. Kastúrí mne prosil, abych články psal. Říkával: „Svámí, pokud se neobjeví Tvé jméno v Sanátana sárathi, nemá časopis žádnou hodnotu.“

Všechny děti ve škole mne velmi milovaly. Já je také velice miloval. Kdykoli byly doma nějaké zvláštní pochutiny, jako *vady* nebo *pakody*, nosíval jsem je do školy a dával je ostatním dětem. Se všemi jsem se přátelil. Vůči nikomu jsem nechoval nepřátelství. Když Raméš a Suréš viděli mé ušlechtilé skutky, velmi se ke mně připoutali a nakonec mi nabídli své životy. Vzhledem k jejich lásce a oddanosti jsem jim pomáhal při zkouškách. Později jsem se již žádnými záležitostmi se zkouškami nezabýval. Jednou se mne jeden vládní úředník zeptal: „Svámí, jak jsi za ně mohl psát zkoušky?“ Odvětil jsem: „Proč ne, když Raméš a Suréš jsou také má jména?“ Takto bych mohl pokračovat a vyprávět rozmanité příběhy ze svého života. Neměly by konce. Slova však můj příběh popsat nedokážou.

Vždy chovám neobyčejnou lásku ke studentům. Podobně chovají silnou lásku studenti ke mně. Kdykoli mají nějaký problém, vyhledávají mou radu. I včera za mnou přišel jeden badatel s prosbou o radu při přípravě své studie. Píše práci na téma Mahábháraty. Ptal se mne na postavy Bhíšmy, Bhímý a Dharmarádži. Vysvětlil jsem mu, že by měl hledat odpovědi sám. Právě teď ho můžete nalézt, jak sedí vzadu na verandě. Řekl jsem mu, aby se dotazoval v nitru, tam aby našel správné odpovědi.

Studenti jsou plní lásky ke Svámímu. Považují Svámího za svoji matku, otce a úplně všechno. Oslovují mne Sáí Mátá. Zpívají: „Jsme dětmi Sáí Máty.“ Jestliže mne považují za svoji matku, jak bych mohl nevyhovět jejich modlitbám? Proto je zalévám mateřskou láskou. *Jad bhávam tad bhavati* (jaké je cítění, takový je výsledek). Je to jen odraz lásky, kterou oni mají ke mně. Láska, existující mezi Svámím a studenty je tou láskou, která je mezi matkou a jejími dětmi. Ať někdo říká cokoli, Svámí je vaší matkou. Já jsem matkou těm, kteří mne považují za svoji matku, otcem těm, kteří věří, že jsem jejich otec. Odpovím vám v souladu s vašimi pocity. Ani vaše vlastní matka vám nemůže dát tolik lásky, jako Svámí.

Studenti!

Pilně pracujte a dobře se uče. Dva chlapci, sedící zde po straně jsou znepokojení, že Svámí dlouho stojí. Modlí se, abych se posadil.

(Na závěr dovolil Bhagaván dvěma bývalým studentům Institutu, dnes pracujícím v různých úřadech *ášramu*, aby promluvili k mládeži.)

V Prašánti Nilajam dne 21. října 2003